

הדרך המידברית זרועה משני צידיה בשלטים לבנים קטנים, שעליהם כתוב באדום, בעברית ובעברית ייעושי: "מימין (מדרום) שדות של קיבוץ דורות, משמאל שדות של החווה. קוביות של הציר אסוף וארו מפורזות על פני השטח.

כביש האספלט צר, ומעליו מתרומם אדום של קיץ. מבעד לשדרת העצים מתגלה לאט לאט מראה הכית הגדול, השוכן על גיבעה קטנה.

שעריה ברזל בכניסה לחווה פתוח לרווחה. דרך כורכר לבנה מוליכה פנימה. שלט ועליו חץ מכוון את הכאים אל המישורים. הדרך אל בית-המגורים מוליכה ישר.

מסביב חולות של נגב. הבית לבן, בוהק וגבוה, מוקף חומה גבוהה. לפניו צמחיה ירוקה רעננה. הפרחים בשלל צבעים.

שני חיילים כמדים עוקבים בסקרנות אחר המכונית המתקרבת. שלישי ניגש ומבקש לעצור. אני עוצרת את הרכב, מודה ומחכה עד שהחייל השומר ייגש לטלפון לברר. שיחה קצרה והוא מאותת לי בירו להיכנס פנימה.

החניתי את הרכב ליד המוסך. מאחורי מכונית הוולבו. לילי שרון יצאה החוצה לקבל את פניי. לילי לבושה כרגיל בטוב טעם: חליפת-מיכנסים בהרפסה חומה. שערותיה השחורות מטרקות ואסופות מאחור. היא מאופרת קלות.

המעבר מן החום והצחיחות הלוהטת של הנגב אל חצר הבית חד. צעד אחד ונכנסים לתוך תכלת. הבריכה ריקה. את הבית מקיפים עצים, עצי פרי ועצי נוי. מטפסים ירוקים צמודים אל הקירות הלבנים.

גם כפנים חגיגה של צמחים. עציצים גדולים וקטנים בכל מקום.

הרכה אנשים במחלת העצצת. וחץ מאשר על עציצים היא מוכנה לרבר על אריק. היא מרבת עליו באהבה. כהערכה, בשלמות, ללא פיקפוקים בדרכו. היא אחריי בכל, היא לילי של אריק וזה לא מפריע לה. אני שמחה בחלקי להיות לילי של אריק! היא אומרת ללא שום ספקות ובגאווה. הוא זה שמחליט את ההחלטות, הנוגעות במישורין אליה ואל המישפחה כולה, והיא אחריי, בכל.

חברים מן השמאל

את החיים הפוליטיים היא לא אוהבת. מאוד לא! אבל אלו אילוצים. אם מישוה נלחם על ררכו זו לא הקרבה. אילו יכולתי להתחיל את חיי מן ההתחלה ולבחור, הייתי בוחרת בדיוק את אותם החיים, רק בלי הפר ליטיקה.

כשאריק היה בצבא, זה היה כמו חממה. איש לא נגע בו אז. כתבו עליו רק שירי תהילה. ברגע שעבר לפוליטיקה, התהפך הגלגל. על אותם המעשים שבעבר שיבחו והיללו אותו, פיתאום מגנים אותו עליהם. אריק לא השתנה — האנשים סביבו השתנו. אחריך כשאריק נעצמו ירד למטה, אמר בדיוק אותם הדברים, הניסוח היה כמעט זהה לחלוטין.

לילי ואריק שומרים בבית קיטעי עיתונות מאותם הימים. כאשר היה אריק עטור וריתתהלה בצבא. מאמרים שבהם הוא מתואר כאיש-צבא מיקצועי, כקצין מעולה וכמציב גדול. היום, כך הם אומרים, פיתאום שופטים אותו על אותם הדברים עצמם. פיתאום כותבים שכל הדברים שעשה היו לא בסדר.

פעם גם היו לזוג הרכה חברים מן השמאל. אנשים, שהצהירו כגלוי על

לילי של אריקה

נכונותם לוותר על שטחים כבושים, וללכת למשא ומתן עם הפלסטינים. היו אורחים רצויים בחווה שבנגב. היום כבר לא.

הכל הקצין פיתאום, מסכירה לילי. הגענו לרגע שבו כל אחד עומד מול האמת שלו וזה לא הולך יותר ביחד. הם לא באים מכיוון שאני פשוט לא מזמינה אותם יותר. אני לא יכולה להיות חברה של אנשים שכל שני וחמישי תוקפים את אריק בכל מיני דרכים. זה בלתי אפשרי.

לילי עושה הפסקה קצרה וקמה להכין קפה. המיטבח מרווח. מעל הכיריים תלויים בשורה סירים ומחבתות מנחושת אדומה מכריקה. אלו כלים של הסבתא של אריק! היא אומרת בגאווה, אריק עוד זוכר את סבתא שלו מבשלת בכלים האלה על פתיליה.

המיטבח זן הממלכה שלה. היא מבשלת אותו כמעט בכל יום, והיא אוהבת את זה. רק לנקות אחרייך ולרחוץ את הכלים אני שונאת. כזה עוורת לה כוכבה משררות.

היא מבשלת ואופה בכל יום משהו אחר. אף פעם לא לפי הספרים — איך שיוצא, ותמיד זה יוצא טוב. אלא מה, כשאני מגישה את האוכל לשולחן, החברים תמיד אומרים לי שזה נהדר, ושואלים אם אוכל לחזור שוב על אותו הבישול. לא! זה תמיד יוצא אחרת.

היא מרבת ומוציאה מתוך תבנית עוגה פריכה שאפתה באותו הנוקר. מן המדף שמעל ללוח השיש הרחב היא מורידה את הספלים לקפה. מונחים שם שלושה ספלים כחולים ואחד ורוד. את רואה, היא אומרת, הספלים הכחולים

אני שואלת אותה גם אם היא מרבת אל הצמחים, על סמך תיאוריות שונות שנברקו בשנים האחרונות ולפיהן גילו כי לצמחים יש רגש. היא צוחקת ואומרת: אני מרבת אליהם בלב. לא ממש במילים. אני מסתכלת עליהם ונוגעת בעלים. אני בטוחה שזה עובר גם בלי לרבר. בכלל, מאז שאני כעניין עציצים, הרבקותי

שלא אוהב הרבה מים ויש אחד שלהיפך. אני יכולה להבחין אם יש עליהם כנימות ומייד להוציא אותם החוצה לטיפול. כחוזק יש לי בית-חולים קטן לצמחים. פעם חברים היו מביאים אלי עציצים חולים שלהם כדי שאטפל בהם. אחריך ראיתי שזה מוזק לצמחים שלי, או הפסקתי עם זה. אני מטפלת רק באלה שלי.

הצמחים זה סם החיים שלי. זה מתחיל כהובי, אבל זה משתלט עלייך. אני יכולה לחזור מכל מקום, אפילו כאמצע הלילה ולגשת לבדוק אותם. אני אף פעם לא מספיק עייפה בשביל לראות מה קורה איתם. כשאני בחו"ל, יש מי שמשקה אותם, אבל הם מרגישים בחסרונם. אני מכירה בדיוק כל אחד מהם: יש אחד

לילי מביאה מגש גדול ועליו קנקן של לימונדה קרה עשויה מלימונים טבעיים, מתובלת בעלי-זענע. היא מורידה את הקבקבים ומתיישבת על הכורסה החומה. אני חקלאית, היא מצהירה על עצמה. אני עוסקת באופן הגיוני בעבודת-כפיים. הצד שלי זה הגיון בחווה. אני משתללת להקריש כמה שעות בכל יום לעבודה בגינה ובעציצים בבית.

לילי לא למדה חקלאות. היא כניגוד לאריק, גדלה בעיר, בחיפה. את החקלאות למדה, לדבריה, מן הגיסיון. התחלתי לעסוק בזה בזמן מילחמת-ששת-הימים. גרנו אז בצהלה והגנן היה מגוייס. לא היתה לי ברירה והתחלתי לעבוד בעצמי בגינה. אז ראיתי שאני עושה זאת טוב ממנו. היתה לי הגינה הכי יפה בכל האיזור. תמיד כשעברנו מדירה לדירה, ועשינו זאת הרבה פעמים עד שהגענו הנה, הייתי מעבירה איתי את כל העציצים. מנהלל לצהלה, לבאר-שבע, לרחובות, עד שהגענו הנה. לתחנה האחרונה.

כשהיינו עוברים דירה, אני הייתי עומדת ליד הסבלים וצועקת: העצים! העצים! אני זוכרת שהסבלים תמיד היו צוחקים. הם היו אומרים שהם שמעו גברות צועקות כל מיני דברים: הפסנתר, המקרה, אבל אף פעם לא העציצים!

כשעברנו לבאר-שבע ואחריך הנה, אמרו לי שכנגב שום דבר לא מצליח. אבל עובדה שהכל ירוק ופורח.

ברקע בוקעים צלילים של מוסיקה קלאסית מקול המוסיקה.

